

ren gennem det forskelligartede Stof, viser os de Traade, der endnu holder den unge Digter fangen i den gamle Tids Smag og Tone, og afslører med indtrængende Forstaaelse det frembrydende ny og det Program for den Tids Digting, der skjuler sig i det lette Dyrehavsspil.

Denne Efterskrift i Forbindelse med en Række oplysende Noter for Bogen til et værdifuldt og hidtil savnet Hjælpemiddel ved den videregående Literaturundervisning.

Et Misforhold synes det os, at Magisteren kun lige nævner det egentlige Gennembrudsøgt „Guldhornene“, medens flere af de andre Digte faar en udførligere Omtale. Endda siges der med Hensyn til dette Digt, at heri „naar han (Ø.) en saadan Højde, som han aldrig mere skulde naa“, en Dom mange vist vil finde ubillig overfor „Aladdin“s og „Helge“s Digter.

Tekstbehandlingen er mønsterværdig. I en Liste gives Oplysning om enhver Afvigelse fra Originalen (Rettelse af Trykfejl osv.) For at give en Forestilling om Bogens Modtagelse er optrykt den første Anmeldelse deraf — „Dagens“.

Den smukke Bog, som kun koster 2 Kr., kan anbefales paa det bedste, baade som Nydelsesslæsning og til Undervisningsbrug. X.

Valgene.

Kvindernes Deltagelse i Valgene har i Aar haft en noget anden Karakter end sædvanlig.

Selvfolgelig har vi altid haft vore Sympatier, glædet os, naar det gik den Vej, vi vilde, og ærgret os over det modsatte ikke mindst over, at vi ikke selv havde nogen Stemme at lægge i Vægtskaalen. Denne Gang havde Deltagelsen en mere saglig Karakter, Kvinder deltog i Vælgermøderne ikke blot for at hævde Kvindens Rettigheder, men for at fremdrage saadanne Sager, som laa dem paa Hjerte.

Det var, som folte de, at den Tid ikke længer ligger helt ud i det blaa, hvor Kvinden kun bliver en Faktor i det offentlige Liv. Tre Gange spurgte Anne Bruun Hr. Birck om hans Mening vedrørende Prostitutionen og Kvindens Stemmeret uden at faa Svar. Man ønsker at komme til at opleve en Valghandling, hvor Hr. Birck stod overfor et Vælgerfolk, hvis ene Halvdel var Kvinder! Bedre gik det ved de Vælgermøder, hvor Eline Hansen, Birgitte Berg-Nielsen, Lysinka Hansen, Louise Nørhønd og Provstinde Johnsen talte, medens den systematiske Interpellation om Tyendeloven, som den energiske Tjenestepige forening havde iværksat paa Valgdagen, over alt blev modtaget med Venlighed.

I Lyngby interpellerede Jutta Bojsen Møller Kandidaterne om deres Stilling til den offentlige Prostitution og til Kvindes kommunale Valgret. Alle 4 Kandidater svarede imodekommende, kun vilde Højres — Piper — nøjes med at give Kvinderne Stemmeret, ingen Valgbarhed. Charlotte Sannom gjorde ved Vælgermødet i Asminderød megen Lykke med et Forslag om Kvindens kommunale og politiske Valgret, om Alkoholen i Skolerne og om Prostitutionen. Selv Højrekandidaterne erklærede sig halvvejs overvundne. Og saa paa Valgdagen interpellerede Frk. Sannom.

I Nørre-Sundby stillede Marie Hasselbach

ved et Vælgermøde Forespørgsel om Kvindens Valgret og Valgbarhed — Kvindefred i Landet og om Afskaffelsen af den lovordnede Prostitution. Begge Kandidater svarede imodekommende.

I Lemvig spurgte Margarete Wolf paa selve Valgdagen den eneste Kandidat om Kvindens Valgret og Valgbarhed, samt om han vilde virke for at skaffe Kvindefred i Landet. Her var den eneste Indrømmelse, Kandidaten vilde gøre, at selvstændige skatteydende Kvinder fik kommunal Stemmeret.

I Vejle talte Pastor Petersen, Løsning, meget ivrig for Kvindens politiske Valgret og Afskaffelse af Prostitutionen. Den socialdemokratiske Kandidat var den mest imodekommende, medens Venstres Kandidat, Th. Nielsen, udtalte sig noget ubestemt. Højrekandidaten var afgjort imod Kvinders politiske Valgret. Uden Tvivl er Kvindesagen bleven ført frem af Mænd eller Kvinder paa adskillige flere Steder i Landet.

At Konsejlspræsidenten paa Valgdagen fastslog sit bestemte Standpunkt overfor kommunal Stemmeret lover godt for Fremtiden. I øvrigt maa vi uden Hensyn til noget politisk Standpunkt dybt beklage, at Valgene har berøvet os nogle af vore troeste Venner i Tinget.

Syden og Norden.

*I mit Vindue pranger en Caktus saa rød,
Full af Sydlandets varme Blod,
Og ved Siden af staar der en Klitrose
sød
Med sin liflige Duft — og sit Mod.*

*Denne Caktus, den er som et Eventyr-
barn,
saa vidunderlig fin er dens Dragt:
Thi dens Farve blev skænket af Tro-
pernes Guld,
I den glødende Aftensolspragt.*

*Og min Klitrose, dette velsignede Barn,
I sin hvidgule Kjole hun staar,
Hun har slidt for sin Føde og stridt
for sin Dragt.
Udi Dage og Netter og Aar.*

*Ja, hun lærte at krybe, hvor ej man
kan gaa,
Lærte Kunsten, at hage sig frem,
Og nu staar hun og ler i sit festlige
Skrud,
Og gi'er Glans i sit fattige Hjem.*

*Lille Caktus, ak, hvem der en eneste
Gang,
Kunde skue dit Eventyrland; —
men jeg elsker min Klitroses fattige
Stand,
Den er min — her ved Vesterhavs-
strand.
Maren Bonde.*

Blæk.

— 0 —

„Jeg tænker, altsaa er jeg“, saaledes sluttede en af Fortidens vise. „Jeg er, saa formodentlig tænker

jeg“, slutter man ikke snarest saaledes i Nutiden?

Men — tænker vi mon? Og er vi mon? Eller hvem er vi mon? Ikke skulde vi være i de nationale Mænds, Jeppe's og Molboernes Forlegenhed?

Skolemestrene og alle de, der har gaaet i den sorte Skole, i Blækskolen, deler Jeg'erne efter Karakterer. Og naar de har gjort det, skriver de Karaktererne op i deres rigtige Bøger for at huske den og indføre Jeg'erne — i Glemmebogen. Der bliver paa den Maade Ug-Jeg'er, (for at nævne Tingene ved dens fulde Navn), der bliver Mg-Jeg'er, der bliver Tg-Jeg'er, og alle de Jeg'er, Skolemestrene ikke ved noget opbyggeligt om, kommer i Nullernes sorte Gryde.

Men mellem helt Ug, og helt Mdl. er der nu mange flere Karakterer eller Afkrygninger af Karakterer end jeg her kan regne op — for det er en hel Videnskab at give Karakter. Men den kan ikke jeg.

Jeg? Ja, jeg som her simpelthen refererer, hvordan jeg trak mine Følehorn til mig, da de stødte paa Karakterbøgerne.

For der var den Tid, da ogsaa jeg stod i Queue og saa' med forelskede Øjne til Karakterbøgerne. Jeg drømte vel om at faa Magt over Karakterne, men i Stedet for fik Karaktererne Magt over mig.

Se, det befandt jeg mig ikke vel ved. Og saa emanciperede jeg mit Jeg fra mit Ikke-Jeg: fra Karakterbøgerne.

Det hændte sig, at naar Solen stod op, kunde jeg ikke mere se, at den stod op, eller at den var en Sol, men jeg saa paa den med Blækklat for Øjnen. „Dine Straaler er for skraa. Du staar ikke i Zenith. Altsaa er Du en mislykket Middagssol. I Gaar var her en Sol, som stod rigtigt nok, og som lyste op i hver en Krog. Maadeligt!“

Eller det hændte sig, at et Menneske kom ind ad min Dør, og jeg saa' paa det, som var det en mistænkelig Attrap og ikke et virkeligt Menneske. „Du vover...? Er Du Præteris? Er Du Laudmenneske? Nej, jeg ser det — Du staar ikke til første, ikke engang til anden Karakter. Skygge! Gaa rejekt!“

Det synes jeg ikke om, — ikke i Længden. Det gjorde Verden saa indskrænket at, bo i — bare til et Venteværelse og et Kontor, hvor Tingene mødte og paahørtes, for at Protokollerne kunne komme i Orden. Kuløren gik af Livet og Menneskene med, for der kom jo de Blækstempler over det Hele.

Saa førte jeg Alvorstale med mig selv. „Jeg maa være Jeg“, sagde jeg, „og ikke en af de andre. Godt, saa vil jeg være Jeg, og ikke opvartende Tjener hos Karakterbøgerne. Jeg vil sige Goddag og Velkommen til Morgensolen, jeg vil varme mig ved Middagssolen, jeg vil drømme ved Aftensolen. Jeg vil fremfor alt se paa det Menneske, som søger mig, jeg vil skraabe sammen af det Menneskes Væsen, alt hvad sanses kan. Jeg vil ikke have Blækbrillerne paa, jeg vil

ikke forhøre Naturen eller Menneskene i Karakterernes Raagforordning. For jeg vil helst have saa lidt af ærgre mig over, som muligt, og jeg vil helst have saa mange Nyheder at vide af Livet som muligt!“

Dette var en Stump Beretning om Jeg — desværre i Blæk. Ikke-Jeg'et — ja, det har saa mange udmærkede, i alt Fald mange ug-mærkede Begreber, til hvilke jeg herved viser hen.

Helga Johansen.

Japanske Kvinders Haar.

Efter Lafcadio Hearn ved Johanne Münther.
(Sluttet.)

II.

Familiernes Frisørinde: O-Koto-San — den dueligste af alle hendes Kunstfæller i Izumo — er en lille Kvinde paa omtrent tredive Aar, endnu ganske tækkelig. Om sin Hals har hun tre smukke, bløde Linjer, der danner, hvad Kendere af hvindeligt Skønhed kalder: et „Venus-Halsbaand“. Dette er en sjelden Gave, men den var en Gang nær ved at ødelægge Koto. Historien er kurios nok.

I Begyndelsen, da Koto udøvede sin Haandtering, havde hun en Rival, som hed Jin, der var en saare dygtig Person som Frisør, men af en meget ondskabsfuld Karakter. Lidt efter lidt mistede Jin alle sine bedste Kunder, og lille Koto blev Frisørinden paa Mode.

Opfyldt af en hadefuld Misundelse herover opspandt nu Kotos gamle Rival en ondskabsfuld Historie om hende, og Historien fandt Næring i det gamle Izumos' rige Jordbund for al Overtro, og den voksede fænomenalt. Den listige Jin havde uddraget Oprindelsen til den netop af disse tre bløde Linjer om Koto's Hals. Hun paastod, at Koto havde en „Nuke-Kubi“.

Hvad er vel en „Nuke-Kubi“? — „Kubi“ betyder enten Hals eller Hoved. „Nukeru“ betyder at krybe, at luske sig, at rane, hemmeligt at stjæle sig bort. At have en Nuke-Kubi betyder at have et Hoved, der kan skille sig fra Legemet og om Natten liste sig omkring — ganske alene.

Koto havde to Gange været gift, og hendes andet Ægteskab var lykkeligt. Men hendes første Mand forvoldte hende megen Fortræd og løb tilsidst bort fra hende i Selskab med et daarligt Fruentimmer. Intet hørtes mere om ham, og Jin mente, hun ganske trygt kunde konstruere en Spøgelsehistorie for at forklare hans Flugt. Hun sagde nu, at han havde forladt Koto, fordi han — da han var Gang midt om Natten vaagnede — havde set sin unge Hustrus Hoved rejse sig fra Pudsen og hendes Hals vokse ud, til den blev som en stor, hvid Slange, medens hendes øvrige Legeme forblev liggende uden al Bevægelse. Han saa, hvorledes Hovedet, baaret af den bestandigt voksende

Moderretten.

Brudstykke af den hollandske Roman „Hilda van Suylenburg“ af C. de Jong van Beck en Dock.

Autoriseret Oversættelse ved Gerda Vedel.

Gladys' Gæster var borte. Selskabet var vel overstaadt, og det forekom hende, at Hr. de Mureaux og Edward van Starren, ja selv van Smaarth ved Afskeden bukkede mere end almindelig ærbødig for hende. Mens den unge Frue sørgede for, at hendes smukke Krystal blev vasket af med tilbørlig Omhu, tænkte hun med et Anstrøg af Spot paa den Modsigelse, som forskellige Herrer gør sig skyldige i, idet de nægter Kvinden Ret til at have sin egen Mening og paa samme Tid beundrer den — i dette Tilfælde var det hende, — der modigt turde udtale sine Tanker.

Maud havde trukket sig tilbage med den Hensigt at skrive et Brev, og Frederik var ikke kommen ind efter at have fulgt den sidste Gæst ud; men

nu hørte hun hans Skridt, og da Døren aabnedes, saa hun fornøjet op; hun folte sig saa let om Hjertet, efter at Selskabet var gaaet saa godt.

„Free, nu skal Du høre! Jeg har en Nyhed at fortælle Dig; ved Du hvad, jeg tror sikkert, at Maarten og Hilda —“

Nedslaaet holdt hun inde. Van Praege stod midt i Værelset med Hænderne i Lommerne, et gnavent Udtryk i de indsunke Øjne og savmentrukne Bryn.

„Hvor kunde det falde Dig ind at komme med alle de Theorier om Kvindens Valgret? Du ved jo, at jeg i det hele taget er misfornøjet med, at Du giver Dig af med den Slags, men i mit eget Hus vil jeg simpelthen ikke høre det.“

Gladys folte sig dybt krænket af hans Tale om „sit Hus“, hvormed han ogsaa tidligere havde ladet hende føle, at han var Herren og hun den undergivne, der ikke havde Ret til noget, som helst udover det, han fandt for godt at tilstaa hende.

„Du ved jo godt Freddy, at jeg af Hensyn til Dig aldrig af mig selv begynder paa at drøfte de Spørgsmaal,

men naar man gør Nar ad dem, maa jeg vel have Lov at sige min Mening. Hvorfor skulde de Mennesker, der ikke et Minut har tænkt alvorligt over dem, have Lov til at tale, men jeg skulde tie?“

„Men mærker Du da ikke, al Du gør Dig selv og — og mig til Nar derved?“

Et Par Gange gik han med korte hastige Skridt op og ned ad Gulvet fløjttende en Lirekassemelodi — saa skyndte han sig pludselig ud af Døren. Gladys gav Ordre til at lukke af og listede sig stille op i sit Soveværelse. O! Hvor blev Forholdet mellem Mand og Kvinde dog altid misforstaaet. Hvor mange hundrede Aar skulde endnu forløbe, før man fik en klarere og bedre Opfattelse deraf? Hvor urimeligt var det ikke, at Frederik mente at blive gjort latterlig af hendes Udtalelser, som om han kunde være ansvarlig for hendes Ord. Det var den sædvanlige, gammeldags Anskuelse, at Kvinden er et umyndigt Væsen, for hvis Handlinger og Udtalelser hendes Herre og Mester maa staa inde. I nogle Kredse gik det saa vidt, at man pralede af sin

Utroskab, som Vennerne slet ikke fandt forargelig, hvorimod Hustruens Utroskab vanærede ham og tvang ham til at tage en blodig Hævn. Var den Slags Begreber, der stammede fra en Tid, da Forholdene var ganske anderledes, dog ikke latterlige nutildags? Hvis Polix, den nye Jagthund, brød ud af sit Hus og gjorde Fortræd i Omegnen, maatte Frederik som dens Herre naturligtvis bære Følgerne, men naar to frie ligestillede Mennesker bliver enige om at leve Livet sammen, saaledes burde Ægteskabet i alt Fald være — er det dog ærgerligt og latterligt at gøre Manden ansvarlig for de mulige Forsyndelser og Dumheder, som Hustruen begaar.

Men bortset fra alt det, havde hun saa virkelig gjort sig til Nar i Aften? Det troede hun ikke, men den Slags Mennesker finder det altid latterligt, at man overhovedet kan være begejstret for en Sag. Nu vel! Saa kunde de jo finde hende latterlig. Det er lavt at gaa af Vejen for en Smule Spot, og hun vilde ikke handle lavt, hun, der skulde opdrage to — maaske snart tre Børn! Pludseligt trængte Lyden af